

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: A. K.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3. 5. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2023, č. j. OAM-177/LE-BA01-BA06-PS2-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 19. 4. 2023, č. j. OAM-177/LE-BA01-BA06-PS2-2023, žalovaný rozhodl ve věci žádosti žalobce o opakované posouzení důvodů zajištění

v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen **ZZC**) tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 26. 6. 2023. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce podal dne 18. 4. 2023 v ZZC žádost o opakované posouzení důvodů zajištění v ZZC. Žádost žalobce byla reakcí na rozhodnutí o zajištění ze dne 3. 3. 2023, č. j. OAM-177/LE-BA01-BA06-PS-2023.

II.

Žaloba

2. V žalobě vytýkal žalobce žalovanému postup, který nebyl v souladu se zákonem a dovozenou soudní praxí. Žalobce předně vytýkal žalovanému nepřistoupení k uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu, ač poskytnul dostatečné záruky. Žalovaný měl své rozhodnutí odůvodnit především nelegálním pobytem žalobce na území ČR, nelegálním výkonem pracovní činnosti a podáním zjevně nedůvodné žádosti o mezinárodní ochranu až po svém zajištění. S tímto odůvodněním napadeného rozhodnutí žalobce nesouhlasil, neboť samotná skutečnost, že pobýval na území ČR bez příslušného pobytového oprávnění, ještě neznamená, že je možné a priority paušálně vyloučit možnost uložení zvláštního opatření. Žalobce poukázal na to, že v době jeho ilegálního pobytu v ČR nebyl plně seznámen s tím, jaké důsledky toto jednání pro něj může mít, přičemž kdyby s těmito důsledky byl naplno seznámen, nevyhýbal by se správnímu orgánu a žádost o mezinárodní ochranu by podal dříve. Žalobce byl také názoru, že mu nelze dávat k tíži podání žádosti o mezinárodní ochranu až po zajištění, a to z důvodu, že nebyl a doposud není zcela seznámen s právním řádem ČR, pročez nemohl předpokládat, že jeho „opožděná“ žádost o mezinárodní ochranu může být považována za účelovou a podanou s cílem vyhnout se realizaci správního vyhoštění. Ke své žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dodal, že tuto považuje za zcela opodstatněnou, a že rozhodně nelze tvrdit, že do ČR přicestoval pouze z ekonomických důvodů. Primárním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je toliko neochota uzbeckých orgánů poskytnout žalobci ochranu před násilným jednáním jeho věřitelů a perzekucí za uplatňování jeho práv. Dále žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného stran úmyslného nerespektování právního řádu ČR, ačkoliv s ním byl do obecné míry obeznámen. Dále žalobce uvedl, že má zajištěné ubytování na adrese X. Z uvedeného žalobce dovodil, že nic nebránilo uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce současně nesouhlasil s tvrzením žalovaného stran účelovosti dokladu o ubytování. V tomto směru dále uvedl, že mu nelze klást k tíži datování dokladu o ubytování ke dni, kdy byl zajištěn a dovozovat jeho účelové vytvoření. Žalobce připustil, že nevěděl, jak doklad o ubytování vypsát, jelikož nezná jeho formální náležitosti, a proto se telefonicky obrátil na svého ubytovatele, aby mu doklad vystavil. Dále žalobce uvedl, že skutečnost, že doba ubytování je v dokladu o ubytování stanovena od 1. 3. 2023, nemůže zakládat účelovost dokladu. Doba ubytování byla takto stanovena s ohledem na praxi ubytovatele, a to sice, že ubytovací kontrakty uzavírá vždy na celé měsíce. K vadám odůvodnění žalobce ještě dodal, že značná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je učiněna pouhým odkazem na rozhodnutí o předchozím zajištění. Je pak proti smyslu zákona, aby hned v několika částech odůvodnění „opětovného“ posouzení důvodů zajištění bylo odkazováno na rozhodnutí, které nevychází z aktuálních skutkových okolností k době podání žádosti. Dále žalobce namítal, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí omezil toliko na povrchní hodnocení majetkových a rodinných poměrů, pobytové historie žalobce na území ČR a chování žalobce v souladu právním řádem ČR. Žalobce byl toho názoru, že pokud by se

žalovaný zabýval zhodnocením předpokladů pro zajištění řádně a úplně, dospěl by nepochybně k závěru, že není nezbytné zajistit žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ale je dostačující uložit zvláštní opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Žalovaný však možnost uložení této alternativy posoudil zcela nedostatečně a při uložení zajištění v napadeném rozhodnutí vycházel de facto pouze ze skutečnosti, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, že by žalobce měl v minulosti páchat jakoukoliv formu trestné činnosti nebo narušovat veřejný pořádek. Tento zásadní deficit odůvodnění napadeného rozhodnutí jej činí nepřezkoumatelným. Žalobce rovněž namítal absenci podloženosti úvah a dostatečného odůvodnění délky jeho zajištění. Proto žalobce považoval stanovení délky zajištění nepřezkoumatelným. Závěrem žalobce namítal, že žalovaný porušil nejen základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 odst. 2 a 4, § 3, § 50 odst. 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ale především čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Evropské úmluvy o lidských právech, jíž je ČR vázána. Z výše uvedených důvodů poté žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 5. 2023 žalovaný nesouhlasil s žalobou a byl i nadále toho přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy dovedly. Žalovaný dle svého názoru v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný zopakoval, co předcházelo zajištění žalobce. Žalovaný mimo jiné také uvedl, že žalobci bylo již dříve uloženo správní vyhoštění a udělen výjezdní příkaz, což ovšem nerespektoval a nadále v ČR setrval. Těmito kroky měl dle žalovaného žalobce potvrdit svůj vztah k právnímu řádu ČR a EU obecně, tj. že v případě řízení ve věci mezinárodní ochrany by se na tomto mělo ze strany žalobce něco změnit a dotýčný by respektoval své povinnosti ve smyslu zákona o azylu. Žalobce měl rovněž v ČR vykonávat nelegálně pracovní aktivity, tedy nerespektoval kromě pobytových pravidel ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Svého protiprávního jednání si byl, jak vyplynulo z jeho výpovědi, zcela vědom. Již v rámci řízení na Policii ČR žalobce jasně uvedl, že není žádná objektivní překážka, která by mu bránila v návratu do Uzbekistánu. Do ČR měl žalobce přicestovat kvůli výdělku, tedy kvůli skutečnosti, která je z pohledu řízení ve věci mezinárodní ochrany zcela irelevantní, a naopak svědčí o zjevné nedůvodnosti a účelovém využití žádosti o mezinárodní ochranu jako prostředku k vyhnutí se vyhoštění do vlasti. Navíc žalobce žádost o mezinárodní ochranu v ČR podal až po zadržení policií, zajištění za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, i když v ČR pobýval již delší dobu a nevyvinul naprosto žádnou snahu požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaný dospěl k závěru, že v případě žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti z ČR vycestovat, bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění a že podání žádosti o mezinárodní ochranu bylo v jeho případě zapříčiněno pouze snahou vyhoštění se vyhnout. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území by bylo s ohledem na jeho dosavadní chování zcela nedostačující a

neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Z výše uvedených důvodů poté žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
5. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba je nedůvodná.
7. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
8. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*“.
9. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*“.
10. V první řadě považuje soud za podstatné uvést, z jakého důvodu bylo přistoupeno k zajištění žalobce na základě rozhodnutí ze dne 3. 3. 2023, č. j. OAM-177/LE-BA01-BA06-PS-2023. Tímto rozhodnutím byl žalobce zajištěn z důvodu, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC po zajištění žalobce, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve (žádost podal až více než po pěti letech strávených nelegálně na území ČR). Mezi dalšími důvody žalovaný uvedl, že žalobce vykonával na území ČR pracovní aktivity bez příslušného oprávnění, nerespektoval již v minulosti uložené správní vyhoštění a na území ČR nemá žádné rodinné či majetkové vazby, které by jej po dobu řízení o žádosti nutily setrvat na území ČR. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce byly dány významné důvody k tomu domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bylo nezbytně nutné. Současně je soud, stejně jako žalovaný, toho názoru, že tyto důvody i nadále

přetrvávají. V tomto směru ani žalobce nepředložil žádné nové důkazy či netvrdil, že došlo k tak podstatné změně okolností, aby bylo možné od zajištění zcela upustit. Pakliže tedy nedošlo k žádné změně, je zcela v souladu s legitimním očekáváním, že důvody pro něž žalobce byl původně zajištěn, budou zohledněny i při následném opětovném přezkumu důvodů zajištění. Soud tedy kvituje názor žalovaného o nezbytnosti pokračovat v zajištění žalobce za splnění podmínek dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

11. Rovněž soud dodává, že argumentaci žalobce stran neznalosti právního řádu ČR, a s tím související neznalost možných následků podání žádosti až v době zajištění, shledává za neopodstatněnou. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, neboť měl po vstupu na území ČR možnost volného pohybu, a tudíž i příležitost seznámit se s právním řádem ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu. Žalobce pobýval na území ČR od roku 2017, přičemž kdyby pocítoval obavu z důvodů uvedených v žádosti o mezinárodní ochranu, bylo by jeho nejpalčivějším zájmem zjistit, jak se dovolat pomoci ze strany ČR. Žalobce namísto toho setrval na území ČR nelegálně po dobu několika let, kdy za tu dobu rovněž nerespektoval právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců, přičemž svého protiprávního jednání si byl plně vědom. Rovněž si byl žalobce plně vědom, že nerespektoval v minulosti mu již uložené správní vyhoštění (rozhodnutí ze dne 13. 10. 2017, č. j. KRPA-361543-31/ČJ-2017-000022). Nelze ani pominout fakt, že samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu až za situace, kdy je žalobce zajištěn, nebylo jediným důvodem zajištění žalobce (viz shora uvedené důvody). V zásadě nelze kvitovat ani názor žalobce stran jeho ostrakizace. Pokud žalovaný sdělil, že „žalobce svým jednáním potvrdil svůj vztah k právnímu řádu ČR a EU obecně“, hodnotil žalovaný toliko pobytovou historii žalobce a jeho profil z hlediska dodržování právního řádu ČR i EU v oblasti cizineckého práva. Se závěry žalovaného v tomto směru nelze než souhlasit. Jak bylo výše uvedeno, žalobcovo jednání nevykazuje žádný zájem na dodržování právního řádu ČR i EU, a proto byly správně tyto informace zohledněny při rozhodování o zajištění žalobce. Soud také podotýká, že žalobce záměrně ve své žalobě opomíjí uvést, že v minulosti nerespektoval již zmíněné uložené správní vyhoštění či právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců a snaží se vykreslit svou osobu v lepším světle. Žalobce pobýval na území ČR téměř pět let, což lze považovat za dostatečně dlouhou dobu pro seznámení se alespoň se základy právního řádu ČR, nehledě na to, že pro pochopení možných následků plynoucích z povinnosti uložené rozhodnutím správního orgánu (správní vyhoštění) není třeba být znalý v právním řádu ČR nijak podrobně. V tomto směru soud dále připomíná jeden ze základních právních principů, a to *Ignorantia juris non excusat* - neznalost zákona neomlouvá.
12. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na případ žalobce. V této souvislosti poté žalobce uvedl, že nepáchal žádnou trestnou činnost, byl v ČR „pouze“ nelegálně. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 4 – 6 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (nelegální pobyt na území ČR, vědomé nerespektování uloženého správního vyhoštění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, reálná možnost realizace správního vyhoštění, nelegální výkon pracovní činnosti) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se

nachází v obtížné situaci, nepokusil přetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování rozhodnutí o uloženém správním vyhoštění (jako tomu bylo již v minulosti). Co se týče bagatelizování protiprávního jednání žalobce, konstatuje soud, že žalobce nerespektoval právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců; ani v minulosti již uložené správní vyhoštění a pobýval na území ČR protiprávně po dobu téměř pěti let. Z uvedeného vyplývá, že není osobou, která respektuje právní řád a plní zákonem stanovené povinnosti. Rovněž lze uvažovat o tom, že žalobce páchal trestnou činnost, když nerespektoval uložené správní vyhoštění, čímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu maření úředního rozhodnutí. Současně soud nesouhlasí s tvrzením žalobce ohledně nenarušení veřejného zájmu, neboť ten sleduje právě to, aby se na území ČR zdržovali a pracovali pouze cizinci, kteří disponují příslušnými oprávněními. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR a v důsledku toho o neúčinnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální, kulturní ani rodinné vazby. Rovněž nemá na území ČR žalobce žádný majetek.

13. Vše výše uvedené bylo již obsaženo v původním rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2023, č. j. OAM-177/LE-BA01-BA06-PS-2023, přičemž soud je názoru, že tyto důvody přetrvávají i nyní, a proto mohly být a byly použity i v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí. Jediná změna, která nastala oproti původnímu řízení o zajištění žalobce, je předložení dokladu o zajištění ubytování. Na základě předloženého dokladu o zajištění ubytování se žalobce domáhal uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Z dikce ustanovení § 47 zákona o azylu vyplývá, že „*uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“ Fakt, že žalobce předložil doklad o zajištění, a priori neznamená, že mu bude vyhověno. Pro takový případ je žalovaný povinen zhodnotit okolnosti zajištění žalobce a uvážit, zda je žalobce osobou spolehlivou, která bude zvláštní opatření respektovat. Žalovaný tento rozbor provedl na str. 4-6 napadeného rozhodnutí. Zejména žalovaný vyzdvihl, že do svého zajištění žalobce své povinnosti neplnil, zcela vědomě porušoval právní řád, pročez jeho chování nepochybně vypovídá o tom, že správnímu orgánu opět nebude poskytovat náležitou součinnost, nebude nadále dodržovat povinnosti stanovené zákonem, čímž bude narušovat průběh řízení. Vyjma sporného dokladu o zajištění ubytování nepředložil žalobce žádné záruky, které by přesvědčivě zajistily respektování uložení zvláštního opatření. V tomto směru poté považuje soud samotné hodnocení předloženého dokladu o ubytování za vedlejší, neboť ať se jedná o skutečný či účelový doklad, jeho samotná existence není závazným a směrodatným důkazem záruky zabezpečení účasti žalobce pro řízení o mezinárodní ochraně a důvodem pro to, aby žalovaný neprodleně přistoupil k uložení zvláštního opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu.
14. Nad rámec uvedeného se soud přesto považuje za vhodné k předloženému dokladu o zajištění ubytování vyjádřit. Žalobce byl ode dne 19. 2. 2023 omezen na svobodě rozhodnutím o zajištění dle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Téhož dne do protokolu uvedl, že nemá žádnou stálou adresu, bydlí v P. na adrese X. Ke dni 23. 2. 2023, kdy je doklad o zajištění datován, žalobce již pobýval v ZZC a nejsou evidovány žádné návštěvy. Z uvedeného vyplývá, že žalobci v době zajištění a provedení výsledku byl vědom, že si minimálně požádal o vydání dokladu o zajištění ubytování, avšak

tuto skutečnost v době řízení o zajištění nesdělil. Rovněž s ohledem na datum vystavení zmiňovaného dokladu žalobci nebránilo nic v tom, aby jej předložil již v původním řízení o zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále považuje soud za nezvyklý nesoulad data vystavení dokladu a data ověřovací doložky ze dne 29. 9. 2022. Veškeré tyto indicie vedou k důvodným domněnkám, že doklad byl skutečně vytvořen účelově pro řízení o zajištění žalobce s cílem domoci se uložení zvláštního opatření. Dále soud postrádá smlouvu o nájmu či jiného poskytnutí ubytování, která je pro takové případy typická a byla by lépe schopná prokázat reálnost dokladu o zajištění ubytování. Z těchto důvodů dospěl soud ke stejnému závěru jako žalovaný, a to že doklad o zajištění ubytování předložený žalobcem byl vytvořen účelově pro řízení o jeho žádosti o opětovném posouzení důvodů zajištění. Přes to soud zdůrazňuje, že tvrzená účelovost dokladu o zajištění ubytování sama o sobě nebyla jediným důvodem, proč žalovaný nepřistoupil k uložení zvláštních opatření (viz shora).

15. K vytýkanému odkazování žalovaného na předešlé rozhodnutí ze dne 3. 3. 2023, č. j. OAM-177/LE-BA01-BA06-PS-2023 soud konstatuje, že takový postup není v rozporu se zákonem. Žalovaný se v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí zaobíral podrobně jak důvody pro zajištění žalobce, tak důvody pro ne/uložení zvláštních opatření, a to s přihlédnutím k aktuální situaci žalobce v době rozhodování. Žalovaný především srovnal původní důvody zajištění a neuložení zvláštního opatření s těmi, které existovaly v době rozhodování o žádosti žalobce, nicméně došel k závěru, že vyjma předloženého dokladu o zajištění žádosti nedošlo k žádné relevantní a významné změně vypovídající o nutnosti zrušení zajištění či uložení zvláštního opatření. Ač žalobce namítá, že nebylo vycházeno z aktuálních skutkových okolností, tyto již blíže nerozvedl. Není tedy zřejmé, jaké nové skutkové okolnosti žalovaný nezohlednil. Samotné odkazy žalovaného na své původní rozhodnutí tvoří jen podpůrný charakter aktuální argumentace, nenahrazují však argumentaci žalovaného, který ji i s ohledem na absenci nových skutkových okolností především zopakoval.
16. Závěrem žalobní argumentace žalobce napadal způsob stanovení délky doby zajištění. V tomto ohledu žalobce neuvedl žádné konkrétní důvody, pro něž s délkou doby zajištění nesouhlasí. Rovněž z argumentace žalobce opět není patrné, k jaké konkrétní situaci žalobce měl žalovaný přihlížet. Ačkoliv žalovaný poměrně stroze odůvodnil délku trvání zajištění žalovaného, považuje soud toto odůvodnění i s ohledem na odkaz na původní rozhodnutí o zajištění za dostatečné, neboť nejsou známy důvody, pro něž by měla být délka zajištění změněna. Ostatně ve své žádosti žalobce ani nic v tomto směru nenamítal.
17. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný setrval na zajištění žalobce a nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).
18. Závěrem soud uvádí, že v daném řízení o žalobě požádal žalobce soud o přiznání odkladného účinku žaloby. Soud o této žádosti nerozhodoval, neboť nepovažoval takový postup za nezbytný. Soud je dle § 73 odst. 4 s.ř.s. povinen rozhodnout o žádosti do 30 dnů od jejího

podání. Jelikož v dané věci bylo rozhodnuto před uplynutím této lhůty, nebyl dán závažný důvod pro to, aby bylo rozhodnuto o žádosti o odkladný účinek žaloby dříve.

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 22. května 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně